

0221 – 21. februar

Ved dette (Guds og Jesu Kristi herlighet og guddomskraft) er de største og mest dyrebare løfter blitt gitt oss. 2Pet 1: 4.

Den store Herren Gud skapte i begynnelsen denne underlige slekten, menneskene, etter sitt bilde, til barn og arvinger. Men han har også, helt uberørt av slektens dype syndefall, likevel gitt dem de største og mest dyrebare løfter. Det innebærer ingen ting mindre enn at vi blir «likedannet med hans Sønns bilde». Blir hans evige Sønns «brødre» og «medarvinger» til en evig og uendelig stor herlighet i himmelen.

Med dette store som mål lot han allerede på syndefallets dag menneskene få høre det løftet som vel må kalles «det aller største». I dette er alle de andre løftene samlet som rundt selve «kjernen». Det var løftet om en Frelser, «kvinnens ætt» (sv: kvinnens sæd), som skulle knuse slangens hode.

Det løftet blir gjentatt og gjentatt gjennom hele Det gamle testamente, først til patriarkene, og senere til profetene. Det ble malt for øynene på Israels folk gjennom de utallige blodige ofringene i gudstjenestene deres. Og alle ofringene utgjorde bare ett eneste stort løfte om det store Lammets blod som skulle komme til soning for hele verden.

Løftene vi har i Det gamle testamente om denne Frelseren, omtaler ham ofte med helt konkrete og høyst betydningsfulle og løfterike navn. Tenker vi litt over disse, får vi et klart bilde på hvordan løftene i Det gamle testamente er oppfylt.

Vi leser om «Kvinnens sæd», «han som skal knuse slangens hode», «Abrahams ætt, i hvem alle verdens slekter skulle velsignes», «Isais rot», «Davids Sønn», «Forløseren», «Herren i Israel», «Sions Konge», «Den store profeten», «Spire», «Alle hedningers trøst», «Fyrsten og Læreren for folkene», «Hedningenes lys», «Herrens arm», «Herrens salvede», «Guds salighet fra Sion», «En som forkynner rettferdighet og sannhet i en stor forsamling», osv.

Om dette mennesket som var lovet sies det uttrykkelig at Herren kastet alle våre synder på ham, han bar våre synder. «Du gjorde hans sjel til et skyldoffer», «ved hans sår har vi fått legedom». «På grunn av ditt pakts blod skal jeg sette fangene fri fra brønnen». Han skulle «føre fanger ut av fengslet». Han var «for helvete en gift, og for døden en plage». «Ved at de kjenner ham, skal min rettferdige tjener rettferdiggjøre de mange, for han har båret deres misgjerninger», osv.

Og så, når tiden var kommet at alt dette skulle oppfylles, sendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for å kjøpe dem fri som var under loven, for at vi skulle få barnekår.

Da kom engelen med budskap til en jomfru i Israel om denne som skulle fødes, om navnet hans og den gjerning han skulle utføre: «Du skal kalle ham Jesus, for han skal frelse sitt folk fra deres synder».

Når så den store stunden var kommet da han skulle fullbyrde sitt verk, «Den natten da han ble forrådt», sa han selv om sitt blod: «Dette blir utgytt til syndenes forlatelse».

Senere gikk en stor flokk evangelister ut, og tungene fra den ilden som falt over dem på pinsedagen gav alle ett og samme vitnesbyrd: «Jesu Kristi, Guds Sønns blod, renses oss fra all synd».

Og så, fra dette store vitnesbyrde, strømmer så alle de andre veldige og dyrebare løftene til hver enkelt troende. Hver eneste én som nedslått og sønderknust overfor Guds lov påkaller Jesu navn med bønn om syndenes forlatelse, har disse konkrete løftene om at Gud har senket alle hans synder ned i havets dyp, og aldri mer skal komme dem i hu.

Han har løfte om at han i Guds øyne er fullkommen ren, slik at Gud selv sier han er hvit som snø. At synden skal få være «like langt fra ham som øst er fra vest». «Så høyt som himlene er over jorden, så stor er hans nåde mot dem som frykter ham». At Guds barn fullkomment er benådet i Den elskede. At vi ikke lenger er under loven, men under nåden. At selv om loven var en tuktemester for oss, til Kristus, så er vi nå, da «troen er kommet», «ikke lenger under tuktemesteren» osv. Alt dette må vi vel kunne kalle «de største og mest dyrebare løfter»!

Men nå kalles det altså ennå for «løfter», selv om vi allerede har fått det som var lovet. Det er ikke bare et bibelsk språkbruk, men har også en betydning vi aldri må glemme: Nemlig at alt dette som er gitt oss, tross alt ennå er så totalt skjult og fremmed for vår følelse, vår forstand og alle sanser. Slik at det bare er gjennom en fast tillit til Herrens løfter om alt det som er gitt oss, at vi kan beholde vår trøst. For det vi ser og kjenner er bare synd og følelsen av at vi er under loven, og må være forferdelige og forkastelige i Guds øyne. Og ikke rene og ulastelige.

Hvis du altså vil bli i troen, må du forberede deg på at du stadig bare kjenner og ser det motsatte i deg selv. Og til det mest utrettelige må du holde blikket festet på hva Den allmektige Gud har gjort og sagt. Ellers er du snart sunket ned i din egen elendighet.

Du må ha Guds løfter så sterkt innprentet i hjertet at du tåler å se synden i deg, og likevel kan si: «Jeg har ingen synd. Jeg er fullstendig fri, ren og hellig. All min synd er ingen synd, – innfor Gud – som vet hva Kristi blod har utrettet. «Det er ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus». Selv har jeg ingen rettferdighet, men er likevel fullkommen rettferdig for Gud – som vet at Kristi rettferdighet gjelder. Alt bygger på Guds eget evige ord om sin Sønn».